

La veterania és un grau

La trama. Atlanta i Carolina del Nord, avui. Un veterà caça-talents del beisbol que no es relaciona bé amb la seva filla, veu perillar la feina.

La pel·lícula. Quan Clint Eastwood (San Francisco, 1930) apareix en pantalla, qui més qui menys para l'ull. El veteraniíssim actor, director i productor s'ha posat ara a les ordres d'un subordinat, Robert Lorenz, soci de la seva productora Malpasso i director de segona unitat des de fa una pila d'anys. Vaja, que Clint és un senyor com cal. De la vella escola: si et puc fer un favor, te'l faig. A *Golpe de efecto*, títol sumari de l'original *Trouble with the Curve* (Problemes amb la corba), la star Eastwood reviu un dels (tants) rols de paio murri, testosterònic, que ha encarnat al llarg de la seva llarga filmografia. A més, fa de pare problemàtic, és a dir, amb seriosos handicaps comunicatius amb la seva filla. Per entendre'ns: com el president Mas dialogant amb el *presidente* Rajoy. Diàleg de sords. No obstant, la pel·li, una barreja emotiva de comèdia, melodrama i discurs sobre els ets i uts d'un esport com el beisbol (que si el *pitcher* llença la pilota en línia recta o fent una corba!), acaba sent una de tantes pel·lícules, anys ha, sobre les interferències generacionals. I com les anomenades *noves tecnologies* (!) són (in)degudament ridiculitzades a favor d'allò tan ran-

ci, tan estrany com que les sacrosantes estadístiques i la parafernàlia conseqüent, ja han begut oli davant allò tan clàssic, tan humà, com l'experiència personal d'anys i panys d'ofici al peu del canó. *Golpe de efecto* fa referència a llençar la pilota amb un efecte rotatiu, pervers. Per a enganyar severament el contrincant. Un dels problemes narratius de *Golpe de efecto*, és que els suposats cops d'efecte dramàtic mai no sorprenen. Al final, la prova del nou: per molt que hakis tre-

Golpe de efecto

Director: Robert Lorenz. Intèrprets: Clint Eastwood, Amy Adams, Justin Timberlake, Robert Patrick. EUA, 2012. 111'. JC Alpicat. 24 novembre.

ballat al costat d'un mestre, el superes mai?

La imatge. Pare i filla esmorzant a la cafeteria, deixant els respectius plats a mig menjar.

La frase. "Viure còmodament està sobrevalorat", etziba el pare sortit de mare. La ironia punyent de la frase s'esgota en menys de tres segons. I si algú té clar que la Societat del Benestar està sobrevalorada a fons perdut, són Mas & Rajoy.

La recomanació. Fans incondicionals de Clint Eastwood.